א (מייי פייז מיטר הירוש) הייצ טוש"ע אה"ע סיי קכו סעי יא יב מג-מה] ל ב מיי' פ"ה מהלי עבדים

הלכה ג סמג עשין פו טוש"ע י"ד סי רסו סעיף

:fn

לא ג מיי׳ פ״א מהלי גירושין הלכה ד סמג

עשין ג טוש"ע אה"ע סימן

עטין ל פוט ע מוז ע טימן קלו סעי' ד: לב ד מיי' פ"ה מהל' עבדים

הל' ג סמג עשין פו טוש"ע י"ד סימן רסו סעיף

יוג. לג ה מיי׳ פ״א מהל׳ גירושין

הל' ד סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סימן קלו סעיף

לד ו מיי פ״ח מהל׳ עבדים הל׳ א סמג עשין פו

טוש"ע י"ד סימן רסז סעיף מא:

לה ז מיי׳ שם סמג שם טור

ש"ע שם סעיף פ: לו ח ט מיי פ"ד מהלי גירושין הלי יג סמג

עשין נ טוש"ע אה"ע סימן

עםין ני טוטייע מטייע סינק קכו סעיף ט: לו י מיי׳ שם טוש״ע שם

מעיף יג: לח כ מיי׳ שם טוש״ע שם

למ ל מיי שם טוש״ע שם

סעיף י: מנו מיי שם הלי

מוש"ע שם סעיף יא: מא ס מיי שם הלי יו מוש"ע שם סעי' עו:

מב ע פ מיי שם הלי יב

סימן קנד סעיף קא בהג"ה: צ [מיי' פי"ב מהל' זכיה

הט"ו טוש"ע ח"מ סי' רנח

:סעי׳ אן

פסקי רי"ד

את מותרת לכל אדם: רבי יהודה אומר ודן (דיהבי

ליך) [דיהוי ליכי] מינאי ספר תירוכין ואגר׳ שבוקין וגט פטורין למהך להתנסבא לכל

נכר דתיצביין. גופו של גט אחרור הרי אתה ב״ח והרי שחרור הרי אתה ב״ח והרי

אתה לעצמך. פי׳ אע״פ שלא

בתב בגט אנא פלוני מעיר

פלוני פטרית יתיכי פלונית מעיר פלונית אלא הרי את

מותרת לכל אדם בלחוד הוי

אלא שיהא ראיה בידה היום

ומחר שבעלה גירשה אבל

אם העדים מעידים שהוא כתב זה הגט ונתנו לה אע״פ

שאין שם שמו ושמה שם

שאין שם שמו ושמו שם עירו ושם עירה כשר הוא ולא מיפסיל אלא בשינה

שמו ושמה שם עירו ושם

מעידים שהוא נתנו לה אינו

כלום מפני שהוא מזוייף

אבל אם לא כתב שם לא שמו

ולא שמה הכי ומי דכשר ל)

בעדות העדים וה״ה נמי אם בעדות העדים וה״ה נמי אם כתב בגט לשון אחר של גירושין כשר הוא כדאמרינן

...... בפ״ק דקידושין (ה.) נתן לה

נט ואמר הרי את משולחת הרי את מגורש' הרי את

מותרת לכל אדם הרי זו מגורשת והאי אמר לה כתב

לה הוא פירושו וכדמפרש

לאשה הרי את לעצמך שהוא בתב לה והכי גמי אם כתב

סמג שם טוש"ע אה"ע

:סעיף יד

ששת דכתב ליה לכשתברח ממנו אין לי

עסק בך: ר' יהודה אומר ודן דיהוי ליכי מינאי

ספר תירוכין ואגרת שבוקין: במאי קמיפלגי

רבנן סברי ידים שאין מוכיחות הויין ידים

ואף על גב דלא כתב לה ודן מוכחא מילתא

דבהאי גימא קא מגרש לה ור' יהודה סבר

ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים ומעמא

דכתב לה ודן דמוכחא מילתא דבהאי גימא

קא מגרש לה אבל לא כתב לה ודן אמרי

בדיבורא גרשה ושטרא ראיה בעלמא הוא

אמר אביי האי מאן דכתב גימא "לא לכתוב

ודין דמשמע ודין אלא ודן יולא לכתוב איגרת

דמשמע "איגרת אלא אגרת וולא לכתוב

לימהך דמשמע לי מהך יולא לכתוב למחך

דמשמע כי חוכאס לדיתיהוייין דיתיצבייין תלתא

תלתא יודי"ן דמשמע תהויין ותצביין

מולורכיה לוי"ו דתירוכין ולוי"ו דשבוקין

דמשמע תריכין ושביקין יולורכיה לוי"ו דכדו דמשמע וכדי יולא ליכתוב לאיתנסבא

דמשמע לא יתנסבא אלא להתנסבא איבעיא להו בעינן ודן או לא בעינן ודן

תא שמע ידאתקין יירבא בגימי איך פלניא

בר פלניא פטר ותריך ית פלוניתא אינתתיה

דהות אינתתיה מן קדם דנא מיומא דנן

ולעלם ואילו ודן לא קאמר ולמעמיך כולהו

יו) קוזפן ד., כ) [פט מימו אתה בן חורין הרי אתה לעצמך. ועי׳ תי״ט], ג) שס,

ד) שם: ה) שם ולעיל מג:

[תוספתא ע"ז פ"ז], () קדושין ה: נדרים ה: נזיר

סב., ז) בדפו"ר איגר׳ ונראה

סב., 1) בדפו"ר חיגר' ונרחה של"ל איגרא, כמו שהוא בחוסי, ח) בכח"י אלא למכתיב למהך, ט) [עי" תוספות ר"ה ט. ד"ה ולאפוקי

וכו' מוכח דגרסתם היה רב

יטי׳ תום׳ לעיל עב. ד״ה הכי

ד"ה משום וכבה"ג גורק רב

הודהז. י) ולעיל עב. וש"נז. יא וברש"ל (נפר עב: זם קן, יא) בדפו"ר איגר' וברש"ל איגרא, יב) נ"ל תהויין. יעב"ץ,

יג) ברש"י שברי"ף איתא, מאריך להו מיחזי כיו"ד ומשמע, יד) והוי כמו אי נמי,

טוב עלם,

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה ידים שאין מוכיחות בית יד אחיזה:

:לפטור אותך עכ"ל

רבי יהודה אומר ספר תירוכין ואגרת שבוקין. נספרים לא היה כתוב גט פטורין ובגמרא נמי כי קאמר ולורכיה לוי"ו דתירוכין ולוי"ו דשיבוקין לא קאמר לוי"ו דפטורין ומיהו בפ"ק דנדרים (דף ה:)

> מיגרשה לה. הכא משמע דפליגי בודן ובריש נדרים ג משמע דפליגי במינאי דלרבנן הויין ידים ואע״ג דלא כתיב מינאי מגורשת דאין אדם מגרש אשת חברו ואומר ר"י דבתרוייהו פליגי ושם מפורש ולא תיקשי לאביי דאמר התם (ה.) ידים שאינם מוכיחות הוויין ידים ובסמוך אמר אביי לא ליכתוב ודין הושמה לשופרה דשטרה קאמר הכיו: ולא ליבתוב איגרת ביו"ד דמשמע איגרא. אע"ג יי דנאגרת מן הדין אין יו״ד מ״מ איגרא שהוא לשון גג רגילות לכותבו ביו"ד לפי שחינו כתוב בעברי אבל באגרת שהוא לשון אגרת כתוב בעברי בלא יו"ד כדכתיב (אסתר ט) על כל דברי אגרת הזאת וכן כולם כתובין כן ובסדר תיקון שטרות שכתב הרב ר"י ט"עים כתב ולא ליכתוב אגרת בלא וי"ו דמשמע הגרתה בעלמה שחדם שולח לחברו אלא ואגרת בוי"ו דמשמע דקאי אגיטא ואודן דלעיל:

> שראה בתיקון גיטין קדמונים דחמשה יודי"ן לריכי חלתא יודי"ן ביחד בסוף התיבה ואחר הדל"ת ואחר התי"ו דיתיהוייין דיתילבייין וכן כתוב בתיקון שטרות של ה"ר יוסף ט"ע ודי תיהוייין הם שתי תיבות ז ודי במקום אשר ח אבל דיתבא על נהר פלוני הכל חיבה אחת כלומר היושבת " ואין לכתוב די יתבא אשר יושבת: ולורביה דוי"ו בו'. ושמא אין זריך להאריך אלא כלומר שלא יעשה קזרה שתהא נראית יו"ד וכן רגל ה"א דלמהך להרחיק מן הגג שמא אין נריך להרחיק אלא" שלא יחבר בגגה יא ושמא לריך להאריך הווי"ן ולהרחיק רגל הה״א שלא יטעו העולם בזה ונהגו להאריך ולהרחיק יב ומיהו ודאי דאין הגט פסול אם לא האריכן וכן הה"א של מהך אם לא הרחיקה יותר מדאי ומעשה בגט שלא היה ניכר היטב בין וי"ו ליו"ד שבא לפני רבינו אליהו והביא תינוק דלא חכים ולא טיפש לקרות אותה התיבה כדאמר במנחות גבי תפילין (דף כט:) זיל אייתי תינוק דלא חכים ולא טיפש אי קרי ויהרג

מן מי קאמר אלא בעיגן •הכא גמי בעיגן: מיומא דגן לאפוקי מדרבי יוסי דאמר ייזמגו של שמר מוכיח עליו ולעלם

כתיב בספרים נמי גט פיטורין ונראה דהכא נמי גרסינן ליה א דהא ספר כריחות™ מתרגמינן פיטורין וגם בגיטין רגילין לכותבו ב: אע"ג דלא כתב ודן מובחא מילתא דבהאי גימא רבי יהודה אומר ודן "דיהוי ליכי מינאי ספר תירוכין ואגרת שבוקין וגט פטורין למהך להתנסבא לכל גבר דיתצביין מינופו של גם שחרור הרי יאת בת חורין הרי את לעצמך: גבו׳ יפשימא יאמר לה לאשתו הרי את בת חורין לא אמר ולא כלום יאמר לה לשפחתו הרי את מותרת לכל אדם לא אמר ולא כלום אמר לה לאשה הרי את לעצמך מהן לגמרי קאמר לה או למלאכה קאמר לה א"ל רבינא לרב אשי ת"ש דתנן סגופו של גם שחרור הרי את בת חורין הרי את לעצמך ומה עבדא דקני ליה גופיה כי א"ל הרי את לעצמך קני גופיה אשה דלא קני גופה דלא כ"ש א"ל רבינא לרב אשי א"ל לעבדו אין לי עסק בך מהו א"ל רב חנין לרב אשי ואמרי לה רב חנין מחוזנאה לרב אשי ית"ש סדתניא יהמוכר עבדו לעובד כוכבים יצא לחירות וצריך גם שחרור מרבו ראשון אמר רבן שמעון בן גמליאל בד"א שלא כתב עליו אונו אבל כתב עליו אונו זהו שחרורו מאי אונו אמר רב

> דתהוייון דתצבייין בתלתא יודי"ן. ואומר ר״י

כשר אי לא ייהרג הוא ופסול:

ודן די יהוי ליכי מינאי כו'. וזה הספר אשר יהיה ליך מאתי: ספר תירוכין ואגרת שבוקין. שלריך להוכיח בתוכו שעל ידי ספר זה הוא מגרשה: גבו׳ אמר לה לאשתו. לכתוב בגיטה הרי את בת חורין ולא כתב בו הרי את מותרת לכל אדם: לא אמר כלום. דלא שייך בגירושין לשון חירות דבת חורין היא קודם לכן: אמר לשפחסו הרי אם מוחרת לכל אדם לא אמר כלום. דלגבי מלאכה לא אפקה מיניה וכיון דשפחה היא ושם שפחה עלה לא משתריא נמי לבן חורין: ילא לחירות. אע"פ שקנסוהו לפדותו עד עשרה בדמיו

לא ישתעבד לו עוד: ולריך גע שחרור. להתירו בבת ישראל: שלא כתב עליו אונו. שטר כשמכרו לעובד כוכבים: לכשתברת ממנו. מן העובד כוכבים אם תוכל להמלט מן העובד כוכבים. שו) בדפו"ר במשפחות, שו) (דברים כד), יו) בדפו"ר דבאגרא, יח) ר"ת רבינו יוסף אלמא אין לי עסק בך לשון חירות הוא: ידים שאין מוכיחות. בית (h) אחיוה לדבר לאחוז בו ולומר הוכיח שעל ידי ספר זה גירשה אפ״ה הוי בית יד ואמרינן מדכתב גט ויהיב גלי דעתיה דבהאי גיטא גירשה: בדיבורא. דאמר לה בשעת מסירה הרי את מותרת מוכיסות בית יד סחקה:
(3) ד"ה ולורכיה לויידי וכוי
לא מאריך ליה משתע וכדי.
נ"ב לשון הרמב"ם ויהיה
משתעו וכדי כלומר בתנאי זה לכל אדם: ראיה בעלמא הוא. להיות בידה לעדות בכל אשר תלך להראות שהיא פנויה: לא לכסוב ודין. דמשמע דין הוא שאגרשך אבל אם אינו דין עלי שאגרשך לא תתגרשי: ולא לכסוב איגרת. שיבוקין ביו"ד דמשמע יא איגרת

לשון גג: ולח לכסוב לימהך להסנסבח

לכל מחן דיסילביין. דמשמע לי מהך

לי תהי מספר הזה ואילך: אלא למהך.

בלא יו"ד: ולא לכתוב למחך. לריך

שיבדיל רגלו של ה״י שיהיה אויר בין

רגלו לגגו דלא ליתחזי כחי"ת: דמשמע

למחך. לנחק כלומר מנחק אני ביך

כי חוכא: זהו טופס הגט פטרית

יתיכי ליכי אנת פלונית בת פלוני

דהוית אינתתי מקדמת דנא וכדו

פטרית ושבקית ותרוכית יתיכי די

תהויין רשאה ושלטאה בנפשייכי למהך

להתנסבא לכל מאן דיתילבייין ואינש

לא ימחי בידייכי מן יומא דנן ולעלם

ודן די יהוי ליכי מינאי גט פטורין

וספר תירוכין ואגרת שבוקין כדת משה

וישראל: די פיהויין. רשאה לישדי ביה

מלמא יודי"ן רצופין דניקרי די תיהוייין

דאי לא שדיא ביה אלא תרין יודי"ן

מיתקרי די יכי דהויין נשין דעלמא. וכן די

תילבייין דכי כתב תלתא יודי"ן משמע

שתהא רשאה להנשא לכל מי שתרלה:

ולורכיה לוי"ו דתירוכין. יאריך וי"ו

שבספר תירוכין ווי"ו שבאגרת שבוקין

דאי לא מאריך ליה מיחזי כיו"ד יגי משמע

ספר תריכין גרושות דעלמא ושביקין

אגרת נשים עזובות דעלמא ולא שלה

הוא: ולורכיה לוי"ו דוכדו. פטרית יתיכי וי"ו האחרונה מאריך שלא יראה כיו"ד דאי לא מאריך ליה משמע (כ) וכדי

כלומר בולא כלום באין ספר כמו כדי

מוסף רש"י

מוסף תוספות

א. והוא עיקר. מוס׳ הכח״ש. ב. והאי דלא קאמר ולוא״ו רפטורין משום דכל כי רוכלא ליחשוב וליזיל. מוס׳ הרא״ש. ג. גבי פלוגתא דידים פלוגתא פלו ג. גבי פלוגתא דידים שאינן מוכיחות אביי אמר הויין ידים ורבא אמר לא הויין ידים. מוס׳ הכל״ע. הויין ידים. מוס׳ הכל״ע. T. [ד]קאמר התם דרבא לד אנא דאמרי אפילו לד אנא דאמרי בעינן ידים מוכיחות אלא גבי גט. מוס׳ הרא״ש. ה. ביו״ד בלא יו״ד ואע״ג דאביי סבר ידים וכו׳ ולא בעי ודן. לשנ״ח. ו ביון שנהגו סופרים לכתבו לחוש לדברי ר' יהודה לכתבו לחוש לדברי ר' יהודה קאמר אביי שיכתבוהו בענין שלא יוכל הבעל לערער. חידושי הר"ן וכעי"ז ברשב"ח ע"ש, I. אשר תהוי. שלטי תרגום של אשר, וכן די תיצביין אשר תרצי. שלטי סגינורים עס. 10 היושבת [שה"ש ח] מתרגמינן דיתבה יהוה דל"ת במקום ה"א. מוס׳ הרא"ש. י. שבזה צריך ייזהר יותר. שלטי הגיכוריס. יא לפי שכזה משחוה כל א. עפי שבותו משותו כל המשמעות (שלטי הגיבורים). יב. ממש, ונכון הדבר לעשות כן כדי שיזכרו ולא

פסקי רי"ד (המשך) מתרומותיך ומירושתיך אבל

בסתמא כשר וה״ה בחוץ מתזנותיך ור׳ יהודה דבעי וגם ודן. במאי קמיפלגי רבנן

סברי ידים שאין מוכיחות הויין ידים אע"ג דלא כתב לה ודן מוכחא מילתא דבהך גיטא מגרש לה ורי יהודה סבר ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים וטעמא דכתב לה ודין דמוכחא מילתא דבהאי גיטא הוא דמגרש לה אבל לא כתב לה ודין אמרי בדבור בעלמא הוא דמגרש לה וגיטא דאשה בעל פה הוא עיין בפ"ק דנדרים ובשמעתא קמייתא דקידושין: אמר אביי האי מאן דכתב גיטא לא ליכתוב ודין ביו״ד דמשמע דין פי׳ ודין משמע דין הוא שאגרשיך אבל אם אינו דין לא אגרשיך ולא יהא גט ולא ניכתוב ואיגרת ביו״ד דמשמע איגרא אלא ואגרת פי׳ אגרת (הפורש) [כמו אגרת הפורים] כתוב בלא יו״ד אבל איגרא היו כותבים ביו״ד ולא ליכתוב לימהך ביו״ד דמשמע לי מהך כלומר ענין כתיבה זו לי תהיי מספר הזה ואילך אלא ליכתוב למהך ויונתן תרגם ותרא כי מתאמצת היא ללכת (רות א) דחמת ארי מאלמא היא למהך אלא למהך בלי יו״ד ולא ליכתוב בהון ירגון והגנט הוה אל כי מהמהבה היא אלכתו הוא היהוביאה האלכתה אל המא אל המין את אלכתון ביר. למחך בהיית דמשמע כחולמ מצחק אני כך האונקלוס הרגם בסודם אל הבא נפשי (בראשית מט) ברוהון לא הות נפשי באיתכנשהון במחך הילכך ה״א מבואר [ולא] יכתוב לאיתנסבא באל״ף דמשמע לא יתנסבא אלא בה״א: דתיצבייין דתיהוייין בתלתא יודר"ן פי' שאם יכתבם בשני יודין משמע די תהריין על נשים דעלמא וכן דתצביין. אבל השתא דכתיבי בתלתא יודר"ן פי' שאם יכתבם בשני יודין משמע די תהריין ודשיבוקין דאי לאו משמע תריכין שביקין נשים דעלמא ולאורוכיה יודין דתיהוניה לוא"ו דתירוכין ודשיבוקין דאי לאו משמע תריכין שביקין נשים דעלמא ולאורוכיה לוא"ו דריד לאו משמע וכדי כלומר ולא כלום כמו כדי נסבה. נגמר הגט ותקונו (באן חטר בכת"): איבעיא להו מיבעיא ורן אי לא פי׳ הלכה כר׳ יהודה או כחכמים. ת״ש דאתקין רב בגיטין איך פלוני בן פלוני פטר ותריך ית פלניתא דיהוית אינתתי מן קדמת דנא מן יומא דין ולעלם ואילו ודן לא קאמר ולטעמיך כוליה מי קאמר אלא בעיא ה״נ בע״ עיין בריש פ״ק דקידושין ז) דהויא פלוגתא דאביי ורבא דאביי אמר ידים שאין מוכיחות הויין ידים ורבא אמר לא הויין ידים והוכחתי שם בפ״ק דנדרים דבתרתי פליגי ר׳ יהודה ורבנן פליגי בודן ופליגי נמי במינאי. מיומא דין לאפוקי מדר׳ יוסי דאמר זמנו

נסבה (ר״ה דף ה.) ידיוכמו ואמרי לה כדי שם חכם (ב״מ דף ב.): **ולא לכחוב לאימנסבא.** באלף אלא להחנסבא בה״א שמא ירחיק לא מן יחנסבא ומשמע לא יתנסבא לא תנשא: מי בעינן. כלומר הלכה כר"י או כרבנן: כולהו מי קאמר. כל שאר דברים הנכתבים בגט כגון די תיהויין וכו' מי הזכירם רבא בתקנה זו: אלא. אע"ג דלא אזכרינהו רבא בעינן דלכתבינהו: הכא נמי. ודן בעינן. ומיהו רבא לא הולרך לתקן אלא אלו כדמפרש ואזיל: מן יומא דנן ולעלם לאפוקי מדר' יוסי דאמר. אין לריך לכתוב מהיום בגט דשכיב מרע דומנו של שטר מוכיח עליו ולא היי כגט לאחר מיתה לכך תקן רבא בכל הגיטין להיות הסופרים רגילין בו ואע"ג דקיימא לן כר' יוסי (לעיל עב.) בעינן לאפוקי נפשין מפלוגתא שילא הדבר בהיתר ולא ילא שם פסול שי אמשפחות ישראל: לאפוקי

אנתתי אע"פ שלא כתב שם אנחתי אע"פ שלא כתב שם
אנחתי אע"פ שלא כתב שם
אנחתי אנח"ם שלא כתב של
אנחתי אנח"ם שלא כתב של
אנחתי הכי את מותרת לכל אדם כדתנן לקמן (דף פו:) חמשה שכתבו כלל בתוך
הנט איש פלוני מגרש את פלונית ופלוני פלונית והעדים מלמטה כולן כשרים וינתן לכל אחד ואחד: ונ"ל דהא דכתבינן בגט
וכדו פטרית ושבקית יתיכי דיתהויין רשאה ושלטאה בנפשיכי למהך להתנסבא לכל גבר דתיצביין אינו מגופו של גט אלא רוחא
דלישנא הוא שאילו היה מגופו של גט שוב לא היה צריך לו עוד והרי את מותרת לכל אדם ואע"ג דאמרינן לקמן לא ליכתוב
(למהך) (למהך) ולא לאתנסבא ותהויין ותיצביין בתלתא יודין ולאורכיה לוי"ו דוכדו ותירוכין ושיבוקין הכל הם רוחא דלישנא
ולא גופו של גט שאע"פ שלא כתבם כלל הגט כשר בהרי את מותרת לכל אדם לבדו ומאי דאמרינן לקמן במאי דאתקין רב איך פלוני פטר ותריך ית פלונית (אינתתיה) דהות אינתתי מן קדמת דנא מן יומא דין ולעלם ואמרינן לטעמיך כולהו מי קאמר אין פתרונו על דיתהויין וכו׳ כדמפרש המורה אלא על והרי את מותרת לכל אדם אבל לעולם כל מה שכותבין וכדו פטרית וכו׳ הכל יתר ורוחא דלישנא הוא ודי לנו בהרי את מותרת לכל אדם בלבד וכן אם כתב וכדו פטרית וכו׳ די לנו בזה ושוב אינו צריך והרי את מותרת לכל אדם ואי אמרת לעולם שתי הלשונות צריכים לכתוב למהך להתנסבא מתירה לינשא והרי את מותרת צריך והרי את מותרת צריך והרי את מותרת לכל אדם מתירה לינשא והרי את מותרת לכל אדם מתירה לונות והילכך אם [לא] כתב את שניתם הגט פסול לא תוכל לאומרו דא"כ מאי דבעי בנמי חוץ מתונותיך מהו ליפשוט ליה ממתני׳ מדמצריך ליה ליכתוב והרי את מותרת לכל אדם בתר דכתב למהך להתנסבא ש"מ דחוץ מתונותיך פסול אל אא לאו ש"מ אינו כותב אלא והרי את מותרת לכל אדם בלבד שמשמע בין בנישואין בין בזנות ולמהך להתנסבא לא צריך אלא וואי ש"א מן הלשונות די וגם במהך להתנסבא בלא הרי את מותרת די וא"ת והלא בתוץ מתונותיך איתוקם בתיקו ותיקו אלא ודאי בא' מן הלשונות די וגם במהך להתנסבא בלא הרי את מותרת די וא"ת והלא בתוץ מתונותיך איתוקם בתיקו ותיקו ראיסורא לחומרא תשובה הני מילי כשכתב בפירוש חוץ מתזנותיך אבל מסתמא כי כתב למהך להתנסבא גם לזנות במשמע שהרי חוץ מתרומותיך ומירושתיך דאיתוקמו נמי בתיקו לא מפרש להו בגיטא ש״מ דלא קפיד תלמודא אלא היכא דפריש חוץ

לאפוקי